

Sygn. akt V W 5449/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 lutego 2015 r. sprawy, przeciwko **R. I.** s. L. i A. z domu G., ur. (...) w M.

obwinionego o to że:

W piśmie z dnia 2 lipca 2014r., będąc właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 25 maja 2014r. ok. godz. 00.05,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Orzeka

- 1) Obwinionego R. I. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.
- 2) Zasądza od obwinionego 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 5449/14

UZASADNIENIE

R. I. został obwiniony o to, że w piśmie z dnia 2 lipca 2014 r., będąc właścicielem samochodu marki V. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 25 maja 2014r. ok. godz. 00.05, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 maja 2014 roku ok. godz. 00.05 inspektor Straży Miejskiej S. J. ujawnił wykroczenie drogowe polegające na zaparkowaniu przy ul. (...) w W. pojazdu marki V. o nr rej. (...), a tym samym do niezastosowania się do znaku drogowego B-36, tj. zakaz zatrzymywania się. Powyższy czyn wypełniał znamiona wykroczenia określonego w art. 92 § 1 kw i art. 97 kw. Wykroczenie zarejestrowano przy pomocy aparatu cyfrowego. Właścicielem pojazdu jest R. I..

W związku z ujawnionym wykroczeniem Straż Miejska m. st. W. (...) (...) w dniu 15 czerwca 2014 roku pisemnie wezwała R. I. do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytania, odnoszące się do osoby kierującej w

dniu zdarzenia w/w samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadził osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania.

W dniu 2 lipca 2014 roku w odpowiedzi na wezwania R. I. skierował do Straży Miejskiej pismo, w których nie wskazał Straży Miejskiej m. st. W. (...) (...) osoby, której w dniu w dniu 25 maja 2014r. ok. godz. 00.05 powierzył pojazd marki V. o nr rej. (...) do kierowania lub używania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego R. I. /k. 27-28/, notatek urzędowych /k. 1, 8/, dokumentacji fotograficznej /k. 2, /, wezwania /k. 3, /, oraz odpowiedzi obwinionego /k. 5/.

Przesłuchany przed Sądem obwiniony R. I. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach obwiniony oświadczył, iż nieznaną był mu status w sprawie oraz że w piśmie odesłanym do Straży Miejskiej odpowiedział, że korzysta z praw, które mu się należą. Wskazał, że wina nie została mu udowodniona. /k. 28 wyjaśnienia obwinionego R. I./.

R. I. ma 32 lata. Jest kawalerem, nie posiada dzieci. Z zawodu jest analitykiem ekonomistą. Osiąga wynagrodzenie w wysokości około 2700 złotych. Nie był karany. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo, /k. 28 wyjaśnienia obwinionego R. I./.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę R. I. w odniesieniu do przypisanego mu czynu. Obwiniony pomimo wezwania nie wykonał ciężącego na nim obowiązku wskazania na żądanie organu, osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie.

Sąd konstruując stan faktyczny oparł się na materiale dowodowym w postaci: notatek urzędowych /k. 1, 8/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwania /k. 3/ oraz odpowiedzi obwinionego /k. 5/, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Dowody te należało uznać za w pełni wiarygodny materiał dowodowy albowiem zostały one sporządzone zgodnie z przepisami, zaś Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd uwzględnił także wyjaśnienia obwinionego R. I.. Wyjaśnienia obwinionego jednakże nie zawierały danych, które pozwalałyby na uznanie braku zawinienia co do popełnienia wykroczenia.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw., karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw. ma na celu m. in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie obwiniony nie wykazał, aby spełnione zostały powyższe przesłanki. Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie na obwinionym jako właścicielu pojazdu ciążył obowiązek przestrzegania porządku prawnego w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Wskazać należy przy tym, iż niechęć obwinionego do wskazania osoby bliskiej jako użytkownika/posiadacza pojazdu w oznaczonym czasie, nie należy traktować jako okoliczność powodującą brak wyczerpania znamion

czynu zabronionego. W niniejszej sprawie obwiniony nie występował bowiem wobec Straży Miejskiej jako świadek mający wskazać osobę, która popełniła wykroczenie. Występował on jako obywatel, który jako właściciel pojazdu posiadał określone obowiązki ustawowe wobec uprawnionego organu w zakresie udzielania informacji - komu jako właściciel (posiadacz) powierzył pojazd. Wskazać należało także, iż w przypadku, gdyby obwiniony wskazał osobę, której powierzył należący do niego pojazd, informacja na temat takiej osoby dotyczyłaby co najwyżej popełnienia wykroczenia przez osobę prowadzącą pojazd, nie dotyczyła zaś przestępstwa bądź przestępstwa skarbowego.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem jego zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 96 § 3 kw.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy R. I., która została udowodniona. W chwili popełnienia czynu obwiniony był osobą dojrzałą życiowo, w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę obwinionego.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynów i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranych. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowanie obwinionego.

Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 100 zł zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego i stopnia jego zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno-wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego.

Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w wyroku.